

**citim
și
colorăm**

PINOCCHIO

Carlo COLLODI

Ilustrații: Boris Stoilov

 editura
Eduard

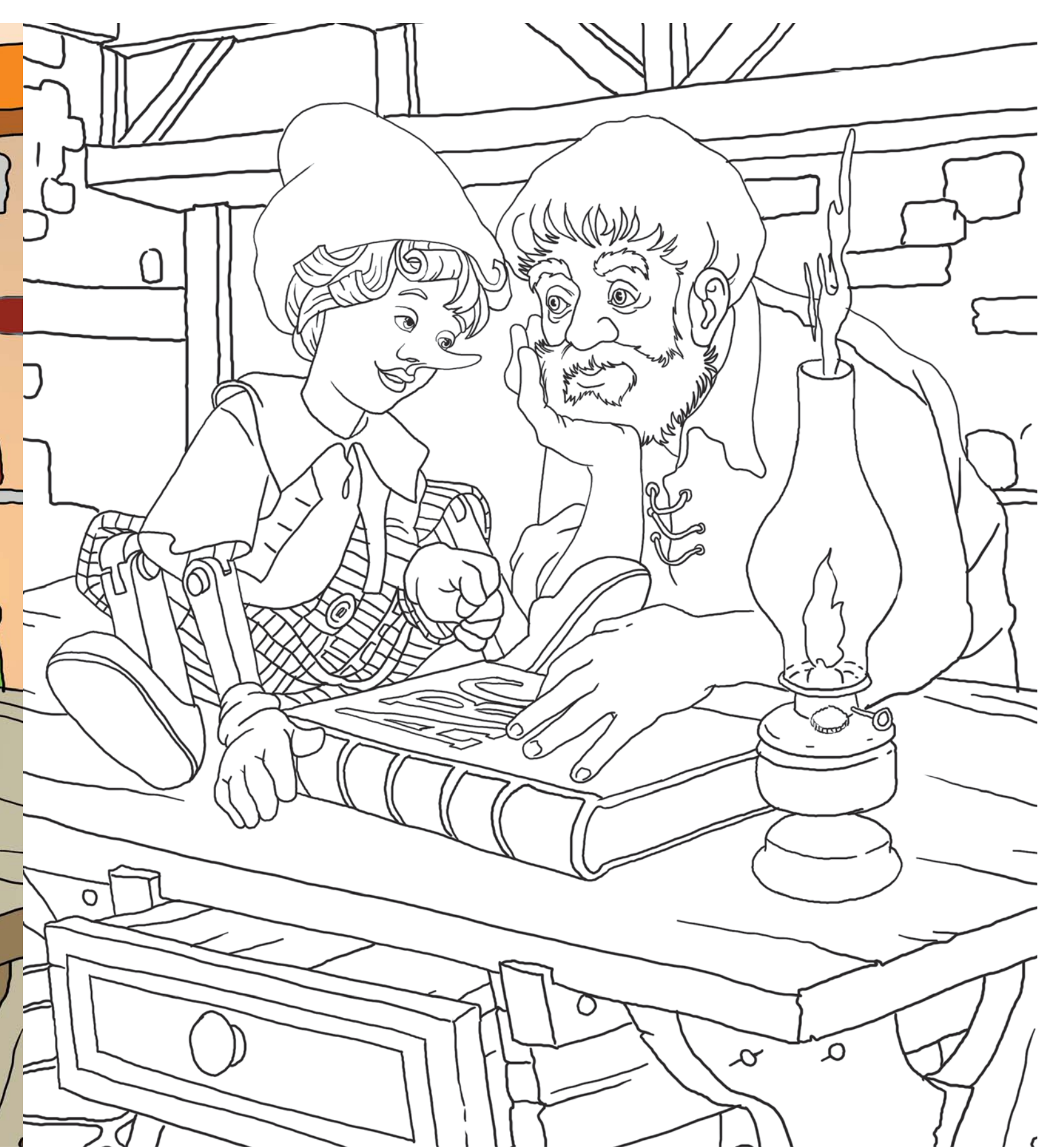
A fost odată ca niciodată un meșter tâmplar tare bătrân, care își dorea un copil. Și într-o zi, pe când avea un moment de răgaz de la comenzile sale obișnuite, a luat un trunchi de cireș și a început să cioplească la el. Pe când cioplea, se gândea la faptul că era singur și la cât de mult

i-ar plăcea să audă glasul zglobiu al unui băiețel la el în atelier. Și se mai gândea că i-ar fi prins tare bine să aibă pe cineva pe care să-l învețe meseria lui și care să îl ajute atunci când el va fi prea bătrân să se îngrijească de el și de atelierul lui. Cioplea el și cioplea fără încetare și, când

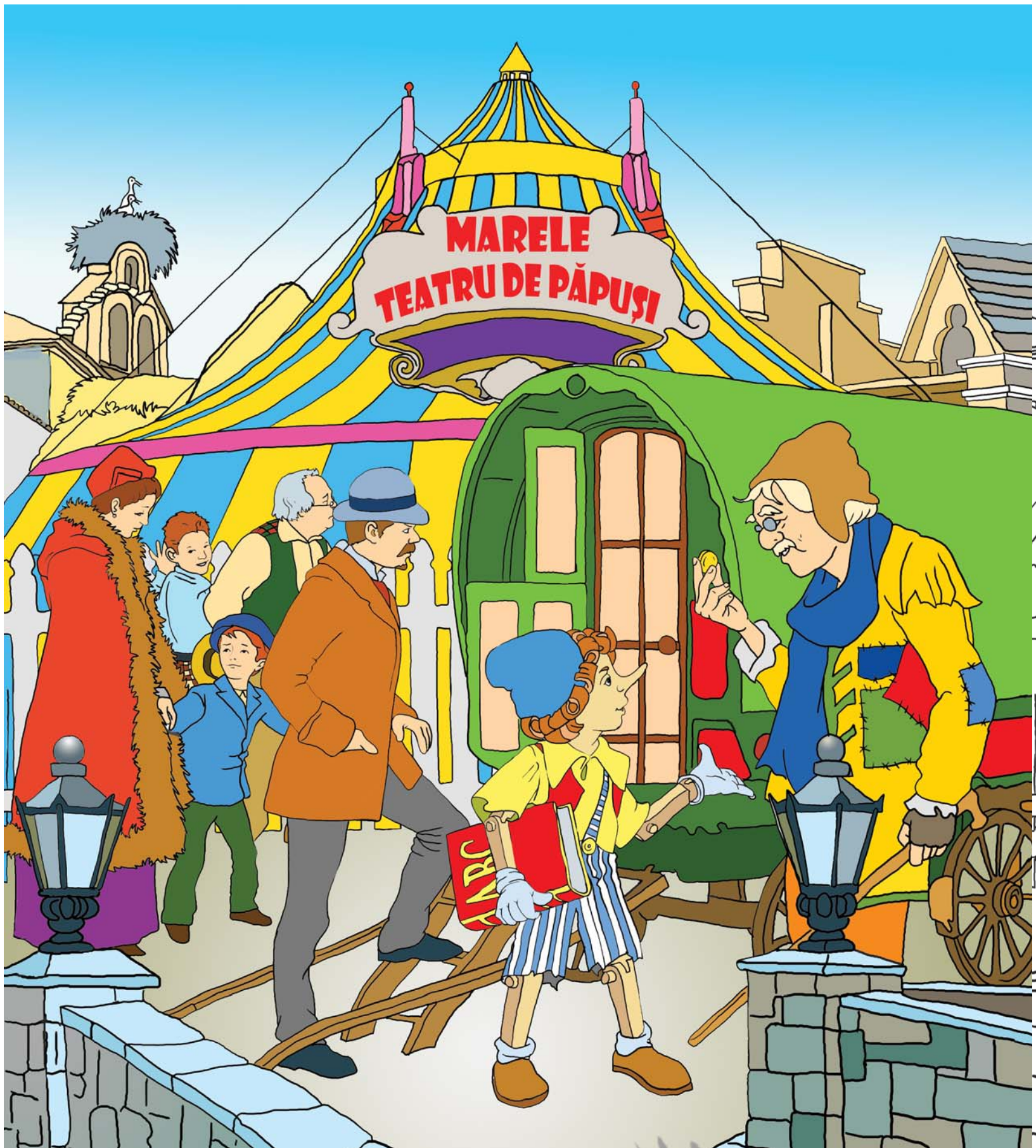

bătrânul Gepetto se uită atent, observă că din mâinile sale ieși o marionetă haioasă, care – surpriză! – se mișca și vorbea exact ca un copil. Băiețelul din lemn începuse deja să își încerce mânuțele și piciorușele și, mai mult, să vorbească. Și cum nu vorbea nici corect și nici cuviincios,

așa cum trebuie să vorbească orice copil, bătrânul se hotărî să îl dea la școală. Dar Gepetto era tare sărac și, pentru a-i cumpăra un abecedar, fu nevoit să își vândă haina de pe el.

Cum se făcu dimineață, Gepetto îl îmbracă pe băiețel, pe care îl botezase Pinocchio, și îl trimise la școală.

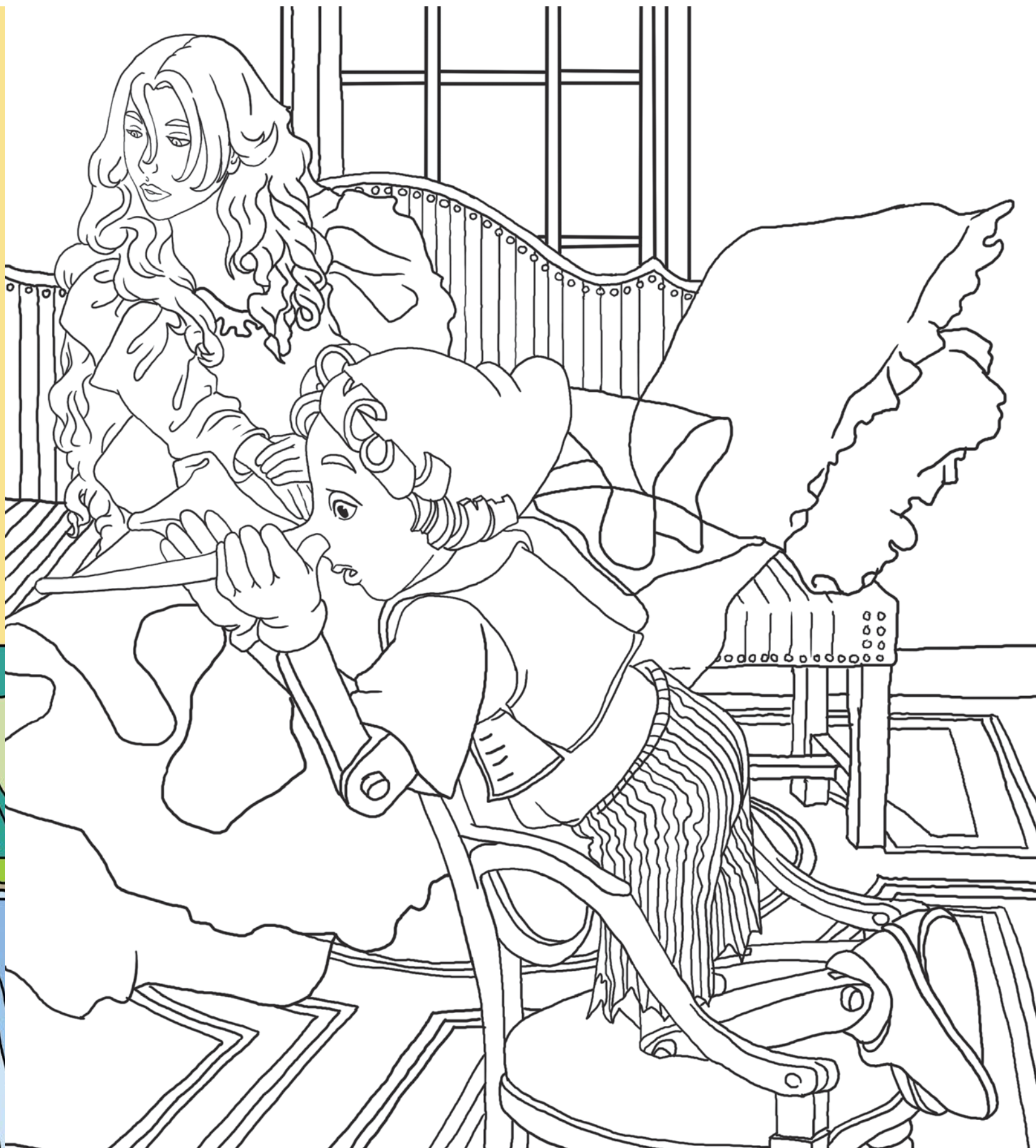
Pinocchio își luă la revedere de la bătrânul meșter și o luă singur pe stradă. În drumul său dădu peste o piață largă, în mijlocul căreia poposise Marele Teatru de Păpuși. Cum dinăuntru se auzeau râsete vesele și zgomote ca și cum s-ar fi jucat copii, Pinocchio vru neapărat să intre ca

să se joace și el. Dar în Marele Teatru de Păpuși nu puteai intra dacă nu aveai bani, așa că Pinocchio, fără să stea prea mult pe gânduri, își vându abecedarul unui negustor aflat în piață. Când intră în incinta teatrului, nu găsi deloc nici copii care se jucau, nici jocuri vesele, ci doar niște biete

marionete obligate să participe la spectacole. Abia reuși să fugă înapoi acasă, unde îl aștepta zâna cea bună, cea care se îndurase de bietul Gepetto și îi însuflețise marioneta. Băiețelul nostru o minți pe zână că fusese la școală și că învățase lucruri utile, dar de câte ori spunea o minciună,

nasul i se lungea din ce în ce mai mult, până ce era gata-gata să iasă din casă de lung ce era. Încăpățânat să nu asculte povețele zânei și rușinat peste măsură de nasul său, care dovedea că mințea, Pinocchio o luă la fugă încotro văzu cu ochii. Dorea să plece cât mai departe de zâna care îl

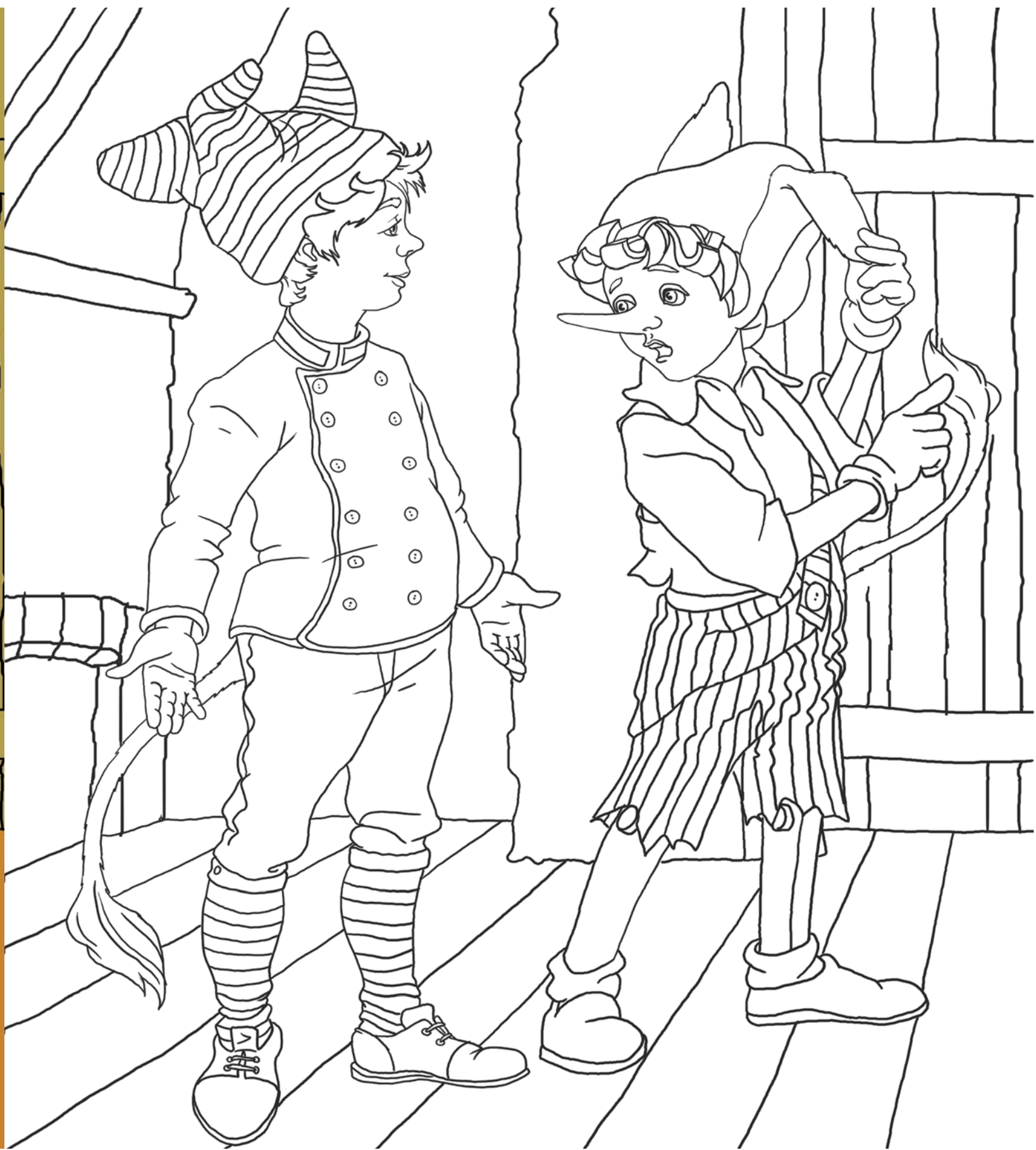
dojenise. Pe drum se întâlnește cu doi șarlatani de meserie, un motan și un vulpoi șiret. De bună seamă, cei doi observaseră că băiatul avea niște bănuți și l-au păcălit spunându-i că, dacă va sădi bănuții în pământ, vor răsări mai mulți și Pinocchio va deveni astfel bogat peste noapte.

Pinocchio deja se gândea cum va cheltui banii care vor răsări în diminețile următoare. Numai că, în urma lui, cei doi prieteni puși pe înșelat, motanul și vulpoiul, au cules bănușii sădiți și duși au fost. Pinocchio a fost tare dezamăgit de falșii prieteni. O porni iar la drum singur și

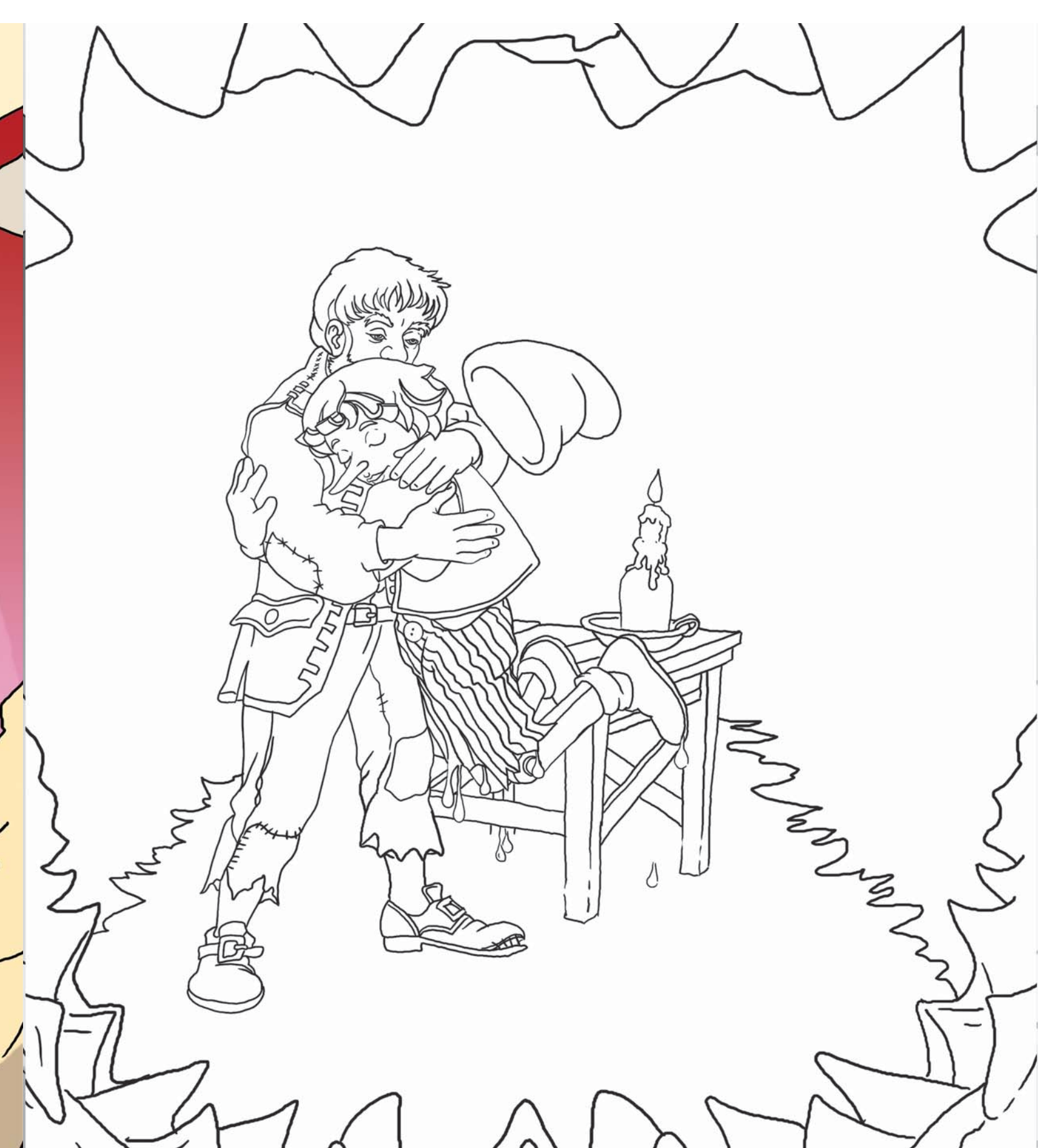
se întâlni cu un băiețel care îi povesti că la el în sat niciun copil nu merge la școală, nu există învățători și nimeni nu este mustrat. Băiatului nu-i veni să creadă așa ceva și abia aștepta să ajungă acolo, să-i întâlnească pe noii săi prieteni. Cum intră în sat, o droaie de copii neastâmpărați

îl întâmpinară și Pinocchio nu știa cu cine să se joace mai întâi. Când veni seara, nu a fost muștrat nici că nu a mâncat tot, nici că a stat prea mult treaz. În dimineața următoare însă, descoperi că atât lui, cât și prietenilor săi le crescuseră cozi și urechi de măgar! Vai, ce rușine pe bietul

băiat! Nu știa cum să fugă mai repede din satul acela în care toți copiii neastâmpărați devin măgari peste noapte. Se opri la marginea mării și începu să plângă amarnic, căci îl văzu pe tatăl său, meșterul Gepetto, cum este înghițit de o balenă uriașă, cu tot cu barca în care se afla. Cu mult

curaj, Pinocchio se aruncă în valuri să își salveze tatăl și, bineînțeles, fu și el înghițit de balenă. Plângând cu lacrimi amare, începu să alerge prin stomacul balenei, până îl găsi pe Gepetto. Băiatul își luă avânt și, luându-l de mână pe bătrân, începură să alerge spre gura balenei și reușiră

să se salveze. Ajunși înapoi acasă la meșter, se prăbușiră obosiți și adormiră imediat. Dar în ziua următoare, vechea marionetă rămase adormită pe scaun, iar lângă ea se afla un băiețel tare drăguț și cuminte, care de atunci încolo i-a fost de mare ajutor bătrânului meșter tâmplar.